

ESGLÉSIA DE MENORCA

**Butletí oficial
del Bisbat**

Núm. 4 — Abril 1983

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE pàg. 103

- 25.- Felicitació de Pasqua.
- 26.- Escrit per a Setmana Santa: Seguint el camí de Jesús.
- 27.- Dia del Seminari: Carta als pares: "Què vols ser, quan siguis gros?".
- 28.- Carta als sacerdots sobre el Jubileu de l'Any Sant i la Missa crismal.
- 29.- Carta als religiosos i religioses sobre l'obertura de l'Any Sant.
- 30.- Homilia del 1er. diumenge de Quaresma.
- 31.- Homilia del 2on. diumenge de Quaresma.
- 32.- Homilia del 3er. diumenge de Quaresma.
- 33.- Homilia del 4rt. diumenge de Quaresma.
- 34.- Homilia del 5è. diumenge de Quaresma.

CONSELL DEL PRESBITERI pàg. 122

Full informatiu del mes de febrer.

INFORMACIÓ DIOCESANA pàg. 125

- Activitats del Sr. Bisbe.
- Notícies del Seminari.
- Multiplicitat de actes cuaresmals.
- Diàleg de novios.
- Interés per la problemàtica familiar.

DE L'EPISCOPAT ESPANYOL pàg. 130

- Nota del Secretariat nacional de Litúrgia.
- Comissió E. d'Ensenyament i catequesi: Nota de premsa.

DE LA SANTA SEU pàg. 132

- Carta del Papa als Bisbes: sobre el Jubileu de l'Any Sant.
- Escrit del Papa sobre la Jornada Mundial d'oració per per les vocacions.

Núm. 4 - Abril 1983

DOCUMENTS DEL BISBE

25. FELICITACIÓ DE PASQUA

MATÍ DE PASQUA

Matí de Pasqua florida,
matí de tota una vida.

Matí que ets nit i matí,
fosca i llum a la vegada,
llum només, llum, llambregada
que il·lumina sense fi.
Floriran els ametllers
i les roses i atzavares,
floriran totes les cares
de somriures cridaners.
I vindrà plena de vida,
per les places i carrers,

la Llum santa, ressorgida
de tenebra de no-res.
Matí de Pasqua florida!
Jesús ha ressuscitat!
Tot el món extasiat
es desperta a nova vida.
El sepulcre resta buit
com el gra de la sembrada
la terra ja és esbotzada
per a donar el millor fruit.

Matí de Pasqua florida,
matí de tota una vida!

Vos desig bona Pasqua a tots.

Ciutadella, 3 d'abril del 1983

+ Antoni Berbe

26. ESCRIT PER A SETMANA SANTA

Seguint el camí de Jesús

Diumenge del Ram enceta la Setmana Santa. Rams i crits d'hosanna aclamen Jesús. És l'efímera glòria contradictòria que duu a la Passió. Ja vindrà després el triomf de Pasqua. Ara, estam i entram al sofriment, a les vexacions i burles, a la derrota de la Mort.

Celebrarem durant aquesta Setmana el camí final de Jesús que acaba al Calvari. També l'hauríem de viure, sobretot, aquest camí que féu Jesús. Perquè encara avui el fa, en la persona d'aquells, tants i tants, que sofreixen, que són perseguits, insultats i assassinats.

Hem de respondre a la invitació de Jesús a seguir el seu camí. Visquem, idò, aquests dies com a feels seguidors de Jesús, participant en les celebracions litúrgiques i enfortint el nostre amor a Déu i als germans.

Ell es va abaixar i es va fer obedient fins a la mort i mort de creu. Per nosaltres, i per la nostra salvació.

Antoni, bisbe

27. CARTA ALS PARES

Día del Seminari: "Què vols ser, quan siguis gros?"

Estimats pares i mares,

Perquè s'atraca el Dia del Seminari que, com sabeu, celebrem tots els anys el dia de sant Josep, acab d'escriure una carta als al.lots de Menorca, sobre aquest tema. Una carta, idò, als vostres fills. I em pens que n'he de fer una altra a tots vosaltres, i per açò ara vos escric.

Vull començar fent-vos una pregunta: vos ho ha dit mai cap fill vostre que voldria ser capellà? O potser seria millor i preferible preguntar: pares i mares, heu preparat mai el camí perquè qualcun dels vostres fills vos pogués demanar si el deixaríeu anar al Seminari per fer-se capellà?

Si teniu responsabilitat de dur fills al món i, després de nascuts, d'alimentar-los i procurar per a la seva educació —i açò és un deure gravíssim dels pares i mares—, també vos pertoca d'orientar-los i d'assenyalar-los camins possibles pel seu demà. Eh, que més d'una vegada, quan rebeu visites a ca vostra, aquestes han preguntat als vostres fillets: "I tu, què vols ser, que t'agradaria ser quan siguis gros?" Idò, jo vos dic que hi ha un camí que passa pel Seminari i potser no vos

n'heu entemut. Els vostres fills poden trobar aquest camí del Seminari per ser capellans, quan siguin grossos.

També us vull dir que a les vores de les nostres carreteres hi ha rètols, senyalitzacions, que ens orienten. Uns, indiquen els quilòmetres que manquen per arribar a una ciutat; d'altres, avisen dels perills, limiten la velocitat, indiquen canvis de carretera per a trencar cap a una altra direcció.

Pares i mares, jo desitjaria que com aquests rètols —valgui la comparació— també vosaltres mostràssiu aquest camí que passa pel Seminari i orientàssiu els vostres fills cap a aquesta direcció. Sense coaccionar-los, certament, i deixant-los ben lliures per a escollir. Però posant també aquesta orientació sacerdotal en el camí de la seva vida.

La nostra Església té manca de sacerdots. Si no arriben noves vocacions, l'envelliment dels capellans es farà de cada vegada més preocupant. La solució està primordialment en mans de Déu qui crida i elegeix a qui vol. Però també nosaltres hi hem de posar la nostra col.laboració i el nostre esforç.

Mares i pares, recordau-vos de demanar vocacions en la vostra pregària. També teniu una paraula a dir en aquest problema vocacional. Ens hi ajudareu? Vos ne don les gràcies per endavant.

I que el Senyor beneesqui les vostres famílies, com ho faig jo, el vostre bisbe i amic.

Antoni, bisbe

28. CARTA ALS SACERDOTS

Sobre el Jubileu de l'Any Sant i la Missa crismal

Ciutadella de Menorca, 11 març 1983

Estimats sacerdots en Crist,

Unes celebracions, ben senyalades i importants, em mouen a fer-vos aquestes retxes. Es tracta principalment de l'obertura del Jubileu de l'Any Sant, i de la missa crismal, amb el recés que hi solem fer.

Acabant ja la Quaresma, ens trobam amb l'inici del Jubileu promulgat pel Papa. És invitació i desig del mateix Sant Pare que en totes les diòcesis del món, el dia 25 de març, o bé una data immediata després, es faci una celebració especial d'obertura d'aquest any jubilar, a la Catedral, perquè "en començar solemnement el Jubileu, l'Episcopat dels cinc continents, unit als seus sacerdots i feels, manifesti la seva unió espiritual amb el Successor de Pere".

Vos invit, idò, a aquesta celebració d'obertura de l'Any Sant que tindrà lloc a la Catedral **el dia 27 de març, diumenge del Ram, a les 7 del capvespre**. Esper que hi sereu en gran nombre, solucionant el millor que es pugui la celebració de les misses vespertines d'aquest diumenge, fins i tot suprimint-ne qualcuna, si es creu convenient i oportú.

Aquesta invitació vull que la faceu extensiva als feels de les vostres parròquies i m'agradaria que no faltàs almanco una representació de cada una d'elles.

Moltes de vegades parlam de conversió i de la necessitat que tenim de fer oració i d'allargar els nostres recessos per a trobar més moments de presència del Senyor. Aquest Jubileu, després de tot, és un bon mitjà per aconseguir-ho per a nosaltres i per als nostres feels també, si sabem donar-li aquell contingut pastoral que el Papa també espera d'ell. La paràbola del cep i dels sarments, i les vegades que llegim al Nou Testament que és Déu qui condueix la seva Església amb la força de l'Esperit, són proves evidents de com necessitam la pregària i la reunió de les nostres comunitats per a demanar i obtenir la reconciliació que ens ve per la nostra conversió i obediència al Senyor.

Voldria que aquesta pregària col·lectiva d'obertura de l'Any Sant, així com tots els altres actes que hi anirem celebrant, ens serviguessin per a tot açò.

Dic el mateix, referent al recés i a la missa crismal que celebrarem a Es Mercadal, el dimecres sant. La Comissió del Clergat cuida de l'organització i ja vos esciurà. Aquí, jo només voldria insistir en la vostra presència al recés i a la missa, i també en la invitació que heu de fer als vostres feels perquè els qui bonament puguin hi assistesquin.

Aprofit també per animar-vos a celebrar dignament i amb tota profunditat els nostres grans misteris del Triduum pasqual. Voldria recalcar la importància i la prestància que s'ha de donar a la Vetla Pasqual. Celebrau-la a hora convenient, no massa prest, amb el seu caràcter especial de vigília, i sense que es convertesqui en una missa vespertina de dissabte.

Acab desitjant-vos una bona Pasqua. Que el Senyor ressuscitat a tots ens conservi l'alegria i el goig que ha duit als qui el segueixen.

Ben vostre, qui vos beneeix,

Antoni, bisbe

29. CARTA ALS RELIGIOSOS I RELIGIOSES DE LA DIÒCESI

Sobre l'obertura de l'Any Sant

Ciutadella, 12 de març del 1983

Estimats en Crist,

Aquesta meva carta d'avui és una invitació especial per a tots vosaltres a l'obertura i a la celebració del Jubileu de l'Any Sant que, com sabeu, començarà el pròxim dia 25 de març, solemnitat de l'Anunciació del Senyor.

Joan Pau II, en la Butlla de convocatòria i en una carta que ens ha escrit a tots els bisbes del món, diu que és desig seu que en les nostres catedrals celebrem també un ritu especial de pregària el dia 25 de març, o bé en una data immediatament després, per unir-nos a ell en l'obertura d'aquest any a fi que "en començar solemnement el Jubileu, l'Episcopat dels cinc continents, unit als seus sacerdots i feels, manifesti la seva unió espiritual amb el Successor de Pere".

Si Déu vol, nosaltres farem aquesta celebració a la Catedral, a Ciutadella, **el diumenge del Ram, 27 de març, a les 7 del capvespre**. Vos hi invit de tot cor, a tots i a totes, i desitjaria que hi assistissiu en gran nombre.

Vull aprofitar aquesta carta per invitar-vos també a la celebració de la missa crismal que tindrà lloc a la parròquia d'Es Mercadal, el dimecres sant, dia 30 de març.

I acab desitjant-vos ja a tots i a totes un bon aprofitament de la Setmana Santa i una festa de Pasqua amb plenitud d'alegria en el Senyor.

Ben vostre, que vos beneeix,

Antoni, bisbe

30. HOMILIA DEL PRIMER DIUMENGE DE QUARESMA

Professió de fe i oració

Any C. 20 febrer 1983

Germans estimats,

Si Déu vol, tots els diumenges d'aquesta Quaresma de 1983, vindré a la Catedral a celebrar aquesta Eucaristia. M'he volgut reservar aquests diumenges quaresmals per dirigir-vos la meva paraula, transmissora de la Bona Nova de Jesús, des d'aquí, des de la Catedral que és la càtedra del

Bisbe. Si ja tantes de vegades vos hi he parlat, vull aprofitar aquest temps de Quaresma, especialment per preparar-nos a la celebració de la Pasqua, la nostra gran festa cristiana. I més especialment encara vos parl per la gran ocasió del Jubileu de l'Any Sant, promulgat pel nostre Sant Pare, el Papa Joan Pau II, jubileu que començarà el dia 25 de març, solemnitat de l'Anunciació del Senyor i, aquest any, darrer divendres de la Quaresma.

La Quaresma, ja ho sabeu, és un camí que ens duu a la Pasqua. Camí de sofriments que acaba en la Mort i Resurrecció de Jesús. Aquest itinerari litúrgic, que és la Quaresma, el seguim cada any per aconseguir, després de la nostra purificació, la desitjada meta de la Pasqua.

Les lectures d'aquests diumenges quaresmals de l'any C, que estam celebrant, ens marquen les etapes a seguir per poder treure fruit per a la nostra vida cristiana. L'esquema que ens proposen és molt clar i entenedor. Partim, avui, de la professió de la nostra fe i de l'oració i contacte que hem de tenir amb Déu. En el baptisme rebérem el do de la fe, fórem engendrats a la vida sobrenatural per la infusió de l'Esperit de Jesús i fou el començament del nostre seguiment de Jesús. Així, hem d'aconseguir i tenir un estil de viure, un estil propi de salvats i transfigurats, membres de la nova Aliança amb Déu, que va guanyar-nos la sang redemptora de Jesús.

Aquest estil de viure, propi d'un cristià, ha de passar forçosament per la conversió. Cada dia hem de convertir-nos i llavors Déu, per pura gràcia seva ens reconciliarà, de cara ja a una nova vida que ens duu el jorn de la Pasqua i que ens farà córrer per a guanyar el premi. Açò és la nostra vida de cristians: Feels a Déu i amb contacte i relació amb Ell, la nostra manera de viure ens farà apartar-nos del pecat i del maligne, convertir-nos, per, reconciliats amb el Pare, arribar un dia a la vida nova per sempre.

Veim, idò, que les dues primeres lectures d'avui ens parlen de dues professions de fe. En la primera, tenim la professió de fe hebrea, amb motiu de la presentació de les primícies al temple. Moisès fa fer la declaració recordant l'opressió d'Egipte i l'alliberament del poble d'Israel de la seva esclavitud, obrat per mans del Senyor, qui el condueix a la terra promesa.

En la segona, Sant Pau centra la professió de fe, reconeixent que Jesús és el Senyor i que s'ha de creure de paraula i de tot por que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Creure en Ell és la salvació i "tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat".

Professió de fe i invocació del nom del Senyor. Hem de partir de la

nostra fe i de la nostra pregària, si volem arribar al terme, després de passar pel desert de la nostra vida, on som temptats per falsos ídols que volen fer-nos enfora del nostre Déu i Senyor.

Sabem que la temptació hi és. Tal com la va trobar Jesús al desert, segons hem llegit a l'evangeli d'avui. Temptacions de tota casta que poden minar la nostra vida de fe. Nosaltres ja vam ser temptats en Jesús, perquè sapiguéssim que hi ha temptacions i també perquè en Ell, després de la lluita vencéssim sempre.

Som interpellats, idò, a viure la nostra fe, malgrat les dificultats. No solament a proclamar-la amb els nostres llavis. Aquesta celebració que ara estem fent ja ho és una proclamació de fe. Si ens hem reunit aquí, com feim cada diumenge, és per dir amb els nostres llavis i la nostra pregària que Jesús és el Senyor.

Però convé fer-ho també amb el cor. És a dir, convençuts i amb l'exemple de la nostra vida. I potser als cristians d'avui ens manca aquest convenciment i aquest exemple. La temptació no s'esgota, sinó que ve massa de vegades solapada, de trasantó, imprevista i inesperada. O, potser ja no necessitam temptacions, enduits com estam per la comoditat i l'exhuberència d'una societat que ens ho ofereix tot i vol centrar-nos la fe en les coses i en el mateix home, prescindint de Déu.

Estimats germans, sé que parl a vosaltres, bons cristians, qui teniu ganes i feis esforços per viure la vostra fe amb tota intensitat i que no descuideu la pràctica de l'oració, invocant el nom del Senyor en les vostres necessitats i en les dels altres. Sé que maldeu per servir millor el Senyor i que vos en temeu de la manca de decisió per viure més profundament la vostra fe i la vostra esperança, en les dificultats que trobau per ser més bons. Per açò vos dic: demanau l'ajut del Senyor, invocau-lo de tot cor cada dia. Ell és qui salva.

Me pens que tant aquesta quaresma com aquest any sant que anam a encetar pròximament, poden ésser un impuls pel creixement de la nostra fe. Convé que ho sigui. La Quaresma i el Jubileu ens criden a un esforç necessari perquè la nostra fe en Jesucrist quedi renovada i enriquida, fent enfora el pecat i atracant-nos a Jesús.

Després de tot, sabem també que vivim en un món que s'aparta de Déu i que vol viure sense comptar amb Ell. Que el nostre món és un món que sofreix, com una paradoxa patent i descarada del progrés que hi ha. El Jubileu de la Redempció també vol considerar aquest aspecte del sofriment que, com diu el Papa, "té les seves arrels en el misteri del pecat i per açò és element constitutiu de la Redempció de Crist... qui és l'única resposta als dramàtics interrogants de l'home sobre el dolor i sobre la mort".

Vos demanaria que durant aquesta setmana que ve, si voleu seguir aquest camí que ens mena a una vida nova, féssiu amb els llavis i amb el cor, cada dia una professió de fe en aquest Jesús, Déu i Senyor nostre, i l'invocàssiu demanant que, per la fe i el penediment tornin a la vida de la gràcia tots aquells qui l'han perduda pel pecat.

Posem totes aquestes nostres ofrenes i desigs sobre l'altar de l'Eucaristia. Jesús es farà present aquí enmig nostre per donar-se com aliment i vida, com a força que ens empeny a seguir-lo amb el seu mateix estil de vida, per renovar-nos en tot i viure d'acord amb açò que creim.

31. HOMILIA PEL SEGON DIUMENGE DE QUARESMA

El nostre estil de viure.

Any C. 27 febrer 1983

Germans estimats,

Seguint l'esquema que vaig proposar-vos el diumenge passat, avui en aquest segon diumenge de Quaresma, he d'agafar unes paraules de la segona lectura que és un tros de la carta de Sant Pau als cristians de Filipis. Es tracta d'aquell estil de viure, propi dels qui som cristians. Vos deia que aquest estil de viure havia d'ésser el que convé a uns feels seguidors de Crist, salvats i transfigurats, membres de la nova Aliança amb Déu.

Precisament, avui la primera lectura ens parla de l'Aliança que Déu va fer amb Abraham, respecte al país que donaria a la seva descendència. Al llarg de la història de l'Antic Testament, Déu ha fet diverses aliances amb el seu poble. Podem recordar la que va fer amb el nostre primer pare, Adam, a l'inici de la creació, prometent-li un Redemptor; amb el Patriarca Noé, acabat el diluvi; la que farà després amb Moisès, per conduir el poble hebreu cap a la terra promesa; fins a arribar a la nova i definitiva Aliança per Jesús, "el mitjancer d'una Aliança millor, fonamentada sobre promeses millors" (He, 8,6).

Abraham serà el nostre pare en la fe. I aquest serà el seu estil de viure: "Abraham va creure en el Senyor i el Senyor ho va tenir en compte per donar-li una justa recompensa". L'estil de viure d'Abraham serà, idò, sempre una fe en el seu Déu i una confiança il·limitada en la seva paraula. Deixarà la seva terra i la casa del seu pare i partirà confiat cap a la terra que el Senyor li mostrarà.

Sant Pau, en la seva carta als romans, acaba de concretar aquest

estil de viure del patriarca Abraham: "Esperant contra tota esperança, va creure. Sense vacil·lar en la fe... amb una fe robusta, va donar glòria a Déu".

Aquesta fe és ja un pròleg de la nostra fe cristiana. Com ell creu en el Déu que fa reviure els morts, nosaltres creim en aquell qui va ressuscitar: Nostre Senyor Jesucrist.

Me pens que queda ben marcada aquí la part positiva de quin ha d'ésser el nostre estil de viure com a cristians. En la nova i definitiva Aliança que Déu ha fet amb tota la humanitat, Crist és la clau, el fonament i el pont i la pedra angular. Déu ens demana una confiança absoluta i total en Ell. Aquesta unió d'amistat i d'amor es fa possible gràcies a Jesús. En Crist, Déu ens ofereix el seu amor i se'ns dona del tot. La nostra resposta és, ha d'ésser seguir Jesús, posar tota la nostra confiança en ell, convençuts que en el seu seguiment arribam a la vertadera amistat amb Déu.

Llavors, hem de creure amb fe robusta en Ell per donar-li glòria. Hem d'esperar contra tota esperança, sabent que Ell no ens enganarà mai. Hem de prendre decididament el nostre compromís de seguir-lo.

En la segona lectura, Sant Pau ens recorda altres estils de viure que no estan conformes amb la doctrina de Jesús i que, per tant, no podem admetre. Vull recalcar una frase que ho recapitula tot: "N'hi ha, diu sant Pau, molts que són contraris a la creu de Crist". Frase que fa joc amb una antífona del primer diumenge de Quaresma: "El vertader arbre de la vida és la creu del Senyor".

Per tant, seguir camins de perdició, apreciar només valors terrenals i tenir les coses o les persones per déus, no és fer el seguiment de Jesús sinó trencar l'aliança amb Déu. Perquè el nostre estil de viure passa per la creu. És el crit de Jesús, en començar la seva predicació: "Convertiu-vos i creis en l'Evangelí".

Hem de córrer cap als valors espirituals i cristians, avui tan desvaloritzats. Retornar, convertir-se a uns vells horitzons sempre nous que determinin i siguin capaços de transformar el nostre estil de viure. Perquè podríem preguntar-nos: Hi ha molta diferència entre la manera, l'estil de viure dels qui ens deim cristians i el dels que no ho són, o no practiquen? I dient açò, estimats germans, no vull fer cap discriminació ni cap dicotomia de posar els bons en una banda i els dolents a l'altra. Aquest judici només el farà Déu a la fi dels temps.

Aquí, només es tracta de veure com nosaltres els qui seguim Jesús sabem apreciar els valors evangèlics i dur-los a la pràctica. Si ens mou el valor Jesús i la seva Bona Nova per encarrilar la nostra vida, si Ell és la nostra opció fonamental, relativitzant totes les altres coses.

Idò, tot açò ens duu a un examen penitencial que per nosaltres ha d'ésser camí d'esperança. Jo vos anim a seguir-lo, perquè vulguem o no vulguem, la creu l'hem de dur tots. Si es duu amb aquesta esperança i amb tota fe, és més bona de suportar. Recordau que per la creu s'arriba a la vida.

Hem de fer feina per aconseguir aquest estil de viure que és favorable a la creu de Crist. Hi ha tota una ascesi a fer, vull dir, que costa aconseguir-ho, que és necessari un esforç, un exercici de la nostra voluntat amb vista a la seva consecució. Per açò hi ha aquest temps de Quaresma, en el qual l'Església ens recorda i ens empeny a practicar-lo.

La celebració del jubileu de l'any sant, convocat pel Papa Joan Pau II, també és un mitjà que es posa al nostre abast per poder fonamentar i enfortir el nostre estil de viure cristià. Al fons, aquesta celebració és reconèixer la força del Senyor, és, com diu el mateix Papa, "fer reviure en els fills de l'Església catòlica la consciència de que la seva excel·lent condició no han d'atribuir-la als seus propis mèrits, sinó a una gràcia singular de Crist, a la qual s'ha de respondre de pensament, paraula i obra, si, en comptes de salvar-se, no volen ser jutjats amb més severitat".

Renovem, idò, en tot el que sigui necessari, qualche aspecte desviat del nostre estil de viure; aquella cosa que ens fa enfora de l'amor de Déu, aquella altra que ens situa contraris a l'amor als germans.

El final de la nostra feina diària per anar fent camí en el seguiment de Jesús el trobam expressat en l'evangeli d'avui. Jesús es transfigura a la muntanya, davant els tres apòstols preferits. Els dóna un tast del que serà la vida futura que esperam. La veu del Pare celestial ens n'assenyala el camí: Jesús és l'estimat del Pare; és necessari escoltar-lo i complir la seva paraula. Després el Senyor transformarà també el nostre pobre cos, perquè nosaltres som ciutadans del cel, i ara ja hem de dur a terme l'estil de viure de Jesús.

Vos demanaria que durant aquesta setmana que ve procuràssiu arranjar qualche cosa de les que podeu tenir contràries o que no s'adiuen a la vostra vida de cristians. Cadascú en particular pot examinar què ha de corregir en la vida familiar, en la vida social, en vosaltres mateixos, per procurar estar més d'acord amb la fe i l'esperança que han de sostenir el nostre estil de viure cristià.

L'Eucaristia que estam celebrant és Jesús que se'ns dóna com a Pa i Vi de la nova i eterna Aliança. És la memòria de la seva Passió i Mort. És el record de la seva Victòria final amb la resurrecció que ens fa lluminós el camí de la nostra vida. És el sacrifici de la nova Aliança que ens uneix amb l'amor i la misericòrdia del nostre Pare del cel. Hi troba-

rem la força per a continuar convertint-nos cada dia, amb un estil de vida alegre i ple d'esperança que ens durà a la reconciliació amb el nostre Déu i Senyor.

32. HOMILIA PEL TERCER DIUMENGE DE QUARESMA

El canvi: "Convertiu-vos".

Any C. 6 març 1983

Germans estimats,

"Si no vos convertiu, tots acabareu igual". Són dues les vegades que l'evangeli d'avui posa aquesta expressió en llavis de Jesús, quan respon a la multitud, referint-se a dos accidents ocorreguts a Jerusalem. "Si no vos convertiu, tots acabareu igual". Es tracta, idò, de convertir-se, si hom vol escapar-se de la condemna. Per açò, el nostre estil de viure cristianament, del qual vos parlava el diumenge passat, ha de fer passes de conversió.

Convé recordar-ho açò, perquè és fonamental per a nosaltres. Si no es dona la conversió, és impossible seguir Crist. No és possible entrar al Regne de Déu, sense una disposició d'entrega total i absoluta a la vida de Jesús. La conversió queda centrada així com a punt essencial de la doctrina que Ell va venir a predicar. És el començament de tot camí cap a Déu, la conversió. I per açò, als inicis de tota predicació del Regne, hi ha sempre aquesta recomanació imperativa. Fixem-nos-hi.

Joan Baptista, el precursor, comença a preparar els camins del Senyor d'aquesta manera: "Aquells dies es va presentar Joan Baptista, predicant al desert de Judea: convertiu-vos, deia, que el Regne del cel és al devora". (Mt. 3,1-2). Jesús, després d'ésser batiat per Joan al Jordà, comença la seva predicació a Galilea: "Des de llavors, va començar Jesús a predicar i a dir: convertiu-vos que el Regne del cel és a prop". (Mt. 4,17).

I quan l'Església després de la resurrecció i ascensió al cel de Jesús, comença a caminar, dirigida pels apòstols, Pere, el primer d'ells, en els discursos que fa a la multitud, després de la vinguda de l'Esperit Sant, urgeix lo mateix: "Penediu-vos; Penediu-vos, idò, i convertiu-vos". (Ac. 2,38;3,19).

La conversió, estimats germans, és sempre un canvi, una rectificació. És deixar una cosa per agafar-ne una altra. En el nostre cas, és canviar d'actitud, deixar el mal per fer el bé; en resum, donar fruit de

bones obres. La conversió indica una maduració progressiva. Normalment, no succeirà d'una sola vegada per sempre, sinó que cada dia haurem d'anar convertint-nos i deixar que el Senyor ens convertesqui.

Me pens que les figures que trobam en les lectures d'avui poden ajudar-nos a comprendre les passes que hem d'anar fent per convertir-nos, ajudats per la gràcia de Déu. Així, en la primera lectura, trobam Moisès meravellat davant d'una bardissa, d'un esbarzer, que "cremava però no es consumia". Des d'ella, d'aquesta bardissa, Déu se li revela, li manifesta qui és: "Jo som qui som". És el Déu d'Israel que es presenta salvador, present en el seu poble, atent sempre per ajudar-lo. L'esbarzer no es consumeix, no queda en cendra o no-res, perquè la presència vivificant del Déu etern permanence en mig del seu poble.

Aquesta protecció i presència de Déu ve simbolitzada també, en la segona lectura, per aquell núvol que acompanya el poble d'Israel pel desert, i per aquell menjar i beguda espirituals que els alimentaven. Aquella roca significava Crist. Com diu l'apòstol, és una lliçó de la història que no ens pot passar per alt, perquè també a nosaltres ens pot succeir que, malgrat la sol·licitud de Déu, sucumbim a les proves que tenim en la nostra vida.

Per açò, a l'evangeli, esteim ben representats en la paràbola de la figuera estèril. El propietari la farà tallar si no dóna fruit, per més que el seu jornalier li recomani paciència i li prometi que la cavarà i l'abonarà per esperar-ne el fruit normal.

La conversió, idò, és cosa de Déu i cosa nostra. Ell no falla mai. Som nosaltres els qui massa de vegades fallam i no donam els fruits que Ell espera. Potser com figueres estèrils hem anat passant la nostra vida, sense donar un fruit de dolçor pels qui s'atraquen a nosaltres.

Sempre som a temps a rectificar. Sempre tenim mitjans al nostre abast per decidir-nos a caminar, per la conversió, cap a la reconciliació amb Déu i els germans. Sempre podem fer fructificar la nostra vida, perquè no ens manquen els auxilis necessaris. Depèn de nosaltres mateixos. Som nosaltres qui, amb el nostre esforç i la nostra decisió, hem d'emprendre el camí, passant pel desert, protegits i alimentats, cap a la terra promesa.

Voleu dir que el proper Jubileu de l'any sant no pot ésser per a nosaltres un mitjà adient per procurar aconseguir açò? Mirau que diu el Papa: "Tot feel deu sentir-se cridat en primer lloc a un compromís singular de penitència i de renovació, perquè aquest és l'estat permanent de la mateixa Església, la qual essent al mateix temps santa i necessitada de purificació, avança continuament pel camí de la penitència i de la

renovació, seguint la invitació de Jesucrist a les multituds, al començament del seu ministeri: Convertiu-vos i creis en l'evangeli”.

No vos sembla, idò, que tot açò és possible? Durant tota la nostra existència el Senyor camina al nostre costat com un company invisible, però present, qui ens va entrenant a poc a poc a regular el nostre pas, conformant-lo al seu, en aquest nostre caminar cap a la casa del Pare. Fer ressonar de nou i cada any la crida de Jesús a la conversió, especialment en aquest temps de quaresma, és tasca de l'Església, qui ens ofereix tants de mitjans per aconseguir-la.

El sagrament de la penitència és el mitjà principal per a consolidar la nostra conversió de cada dia. Escoltant l'avís de sant Pau: “els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure”, hem d'anar demanant amb la nostra oració l'ajuda del Senyor i donar coratge a les nostres dèbils forces. Déu no desampara mai un cor contrit i humiliat.

Feim el canvi, idò? Ens convertim, ja? Passa a passa, confiats i alegres, hem d'arribar a la Pasqua. El camí passa pel desert i per la creu, que són les nostres tribulacions i malsdecaps de cada dia. Però, vencem; la victòria és segura, perquè ens acompanya Jesús, perquè som membres d'un poble que és el poble de Déu i sabem també la responsabilitat que tenim envers els germans per ajudar-nos uns als altres a ser millors.

Vos demanaria que aquesta setmana que ve féssiu dues coses extraordinàries, per anar caminant en la vostra conversió. La primera, una visita a qualque església, potser, si vos anàs bé, a la del Sant Crist, per, durant uns moments, posats a la presència de Déu, fer-li una pregària demanant que vos ajudi a vèncer les vostres debilitats i la vostra vessa en el seguiment de Jesús més intens en la vostra vida cristiana. I la segona, perdonar una ofensa que podeu haver rebut, no ferir els altres amb paraules, fer alguna penitència, anar-vos a confessar...

Continuarem ara la nostra Eucaristia dominical. Demanarem al nostre Pare del cel que, per nostre Senyor Jesucrist, qui va donar la seva vida per a la nostra salvació, a tots ens faci diligents seguidors de la seva Bona Nova, perquè el nostre estil de viure en cristià que passa per la conversió de cada dia, ens dugui a l'eterna reconciliació, cap a la vida nova, la meta on obtindrem el premi a guanyar.

33. HOMILIA PEL DIUMENGE QUART DE QUARESMA

Reconciliau-vos!

Any C. 13 març 1983

Germans estimats,

L'Església ens fa celebrar aquest quart diumenge de Quaresma amb més alegria i goig que els altres. I açò perquè en ell ja tot parla de la Pasqua. Aquest diumenge és com un oasi pasqual enmig del desert de la Quaresma. Tot, dic, tot ja parla de Pasqua. L'oració que hem dit en començar, ens feia demanar que "el poble cristià s'afanyi amb ardor i amb una fe ben animosa a celebrar les festes de Pasqua que s'atraquen". Fins i tot posam flors a l'altar i l'orgue sona amb més solemnitat. I també el conjunt de les lectures expressa a bastament tot el que és i significa la festa pasqual.

Avui, la idea central d'aquesta nostra Eucaristia és la reconciliació. Reconciliar-se vol dir aquí fer les paus, tornar a ser amics amb Déu. Vol dir arribar a port segur, per l'alliberament del pecat i del mal. Reconciliar-se ha d'ésser fruit de la nostra conversió, el final de l'etapa penitencial d'aquesta Quaresma, preparació de la gran Reconciliació que és la Pasqua del Senyor Jesús.

Que bé ens ho recorda tot açò, el passatge del llibre de Josuè que hem llegit en la primera lectura! Déu ha conduït el seu poble des d'Egipte, passant, durant quaranta anys, pel desert, fins a arribar a la terra promesa. Ara, ja hi són i celebren la festa de la pasqua jueva. Després de la llarga caminada, el Senyor pot dir a Josuè: "Avui vos he alliberat de la ignomínia d'Egipte". Són lliures, s'han realitzat les promeses divines, són a ca seva, ja estan amb el Senyor.

Si tota aquesta història del poble d'Israel era una figura de la nostra història i succeïa per a nosaltres, parem-nos a considerar també la paràbola del fill pròdig, que ens explica l'evangeli que acabam de sentir, per poder entendre millor encara l'alegria, el desig que Déu té per la nostra reconciliació, per la nostra arribada als seus braços. Perquè hi ha una certa correlació entre una cosa i l'altra.

Sembla que el fill pròdig fa les mateixes passes que el poble d'Israel. Deixau-me fer aquesta acomodació, ara. Sí; com el poble d'Israel, el fill també marxa de ca seva cap a una terra estrangera, cap a un Egipte, on cau en l'esclavitud del pecat. I com el poble d'Israel, mogut també per interès i per penediment, tot mesclat, retorna a casa, va cap al seu pare qui el rep amb els braços oberts, se li tira al coll i

celebra una gran festa perquè ha recobrat el fill que "ja donava per mort i ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat".

Fixem-nos ara en l'actitud dels tres personatges de la paràbola, un cop retrobat el fill petit. Aquest, torna a casa amb la consciència que no mereix ser considerat com a fill. "Pren-me entre els teus treballadors". El fill gran està en la mateixa tessitura: el meu germà, ve a dir, no mereix ser altra vegada el fill. Per ells, idò, no pot haver-hi reconciliació, tornar al lloc d'on havia marxat, ser perdonat.

En canvi, el pare acull, reconcilia, fa festa grossa, perdona i retorna el fill al lloc que ocupava. Com si no hagués passat res, després de tot el que ha passat. L'amor i la misericòrdia ho venç tot.

Déu, idò, simbolitza en aquest pare del fill pròdig de la paràbola, és qui reconcilia i perdona i oblida i fa gran festa. "Tot açò, diu sant Pau, és obra de Déu, qui ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist". I llavors, tal com hem llegit a la segona lectura, sant Pau exulta i li surt del fons del cor una alegria immensa i una satisfacció plena: "aquells qui viuen en Crist, són una creació nova; tot el que era antic ha passat; ha començat un món nou". Déu, vista la nostra conversió i penediment, perdona sempre, amb una gratuïtat infinita. Oblida el passat, tot és nou, perquè Crist ha estat la nostra reconciliació, per la Pasqua del Senyor hem estat alliberats.

Ha començat un món nou. Els anys de la història, des d'ara, ja es comptaran abans i després de Jesucrist. Els cristians, després de Jesucrist, tenim obligació de fer continuar aquest món nou. Reconciliats ja per la seva mort i resurrecció, hem de profunditzar i dur el missatge de la seva reconciliació a tothom. Som ambaixadors de Crist. No en tenim prou de pensar només en nosaltres mateixos. Hem de reconciliar-nos també amb els germans per esdevenir una creació nova. És necessària una renovació per a tot i per a tothom, la renovació que avui necessita no solament la nostra església, sinó sobretot el nostre món, encara apartat de Jesús i que sembla que no sap trobar una sortida digna, justa i honrosa de la crisi on està ficat.

Déu Pare ens ha fet l'oferiment de la Redempció, operada en la Pasqua del seu Fill. I continua oferint-nos-la, esperant que, trencada l'arrel del pecat per mitjà de la nostra conversió, arribem a una renovació no solament individual i personal, sinó que aquesta sigui a més el camí per a una renovació de tot el poble de Déu i, també, de tota la societat. Perquè no estam destinats a salvar-nos sols, sino que, com diu el Concili, "el Senyor va voler santificar i salvar els homes no d'un a un, sense cap lligam entre ells, sinó constituint un poble que el reconegués en veritat i el servís en santedat".

hom Açò també ho expressa el Papa Joan Pau II en la seva Butlla de convocatòria del Jubileu del pròxim Any Sant. Vos cit aquestes paraules d'ell: "Ha de quedar clar que aquest temps fort del Jubileu, durant el qual tot cristià és cridat a realitzar més profundament la seva vocació a la reconciliació amb el Pare en el Fill, aconseguirà plenament el seu objectiu, si desemboca a un nou compromís per part de tots i cada un, al servei de la reconciliació, entre els deixebles de Jesús i també entre tots els homes, i al servei de la pau entre tots els pobles".

Reconciliats i reconciliadors, que vol dir, prest i disposats a ser evangelitzats i evangelitzadors, anam seguint aquest camí que duu a la Pasqua. Enfortirem la nostra fe i l'esperança ens farà fixar la nostra mirada cap al futur. Perquè en darrer terme és el Regne de Déu qui ens urgeix, és la Bona Nova de Crist qui ens esperona: convertiu-vos, reconciliau-vos i creis en l'Evangelí.

El món avui ja sabem que no està per aquestes coses. Té altres projectes i qüestions que li minven la mirada. Nosaltres, però, els cristians que hem fet de Jesús el nostre seguiment i la nostra vida, plens de goig i d'alegria, perquè la Pasqua és a prop, volem obtenir per sempre més la plenitud de la Redempció, que és la nostra reconciliació amb el Pare del cel.

Vos demanaria que aquesta setmana que ve assistissiu i aprofitàssiu la predicació que es farà al fosquet aquí a la Catedral, per acabar d'arrodonir amb tota fe i esperança, l'estil de vida cristiana que, per una bona confessió i per la conversió i el penediment dels vostres pecats i manaments, vos dugui a la reconciliació amb Déu per Jesucrist, a qui donarem glòria i honor en la seva Pasqua.

El pare del fill pròdig de la paràbola va fer gran festa, en recobrar el seu fill. Ara, nosaltres continuarem la nostra Eucaristia que és la festa on ens retrobam, cada vegada que la celebrem, tots els qui, creients i feels, hem estat acollits, perdonats i estimats immensament pel nostre Déu qui és Pare, Fill i Esperit Sant.

34. HOMILIA PEL CINQUÈ DIUMENGE DE QUARESMA

"Córrer cap a la meta".

Any C. 20 març 1983

Germans estimats,

Divendres que ve, el Papa Joan Pau II obrirà la Porta Santa de la Basílica Vaticana per a inaugurar el Jubileu de l'Any Sant. Tots esperam

que sigui aquest, un any de penediment i sobretot de gràcia, per així millor poder commemorar el 1950 aniversari de la nostra Redempció, ja de cara al tercer mil·lenar de la nostra Era cristiana. Amb molt de fervor i d'entusiasme, el Papa urgeix la celebració d'aquest Any sant. I jo també desitjaria que fos ben profitós en la nostra diòcesi, per a obtenir fruits abundants de vida cristiana.

Per açò començ ara aquesta homilia del cinquè diumenge de Quaresma, parlant de l'Any Sant, perquè, seguint la temàtica que vos vaig proposant en aquestes diumenges quaresmals, en va bé de fer-ho per així poder-me centrar en el punt final d'aquestes homilies que vull concretar en unes paraules del text de sant Pau que hem escoltat en la segona lectura d'avui. També, amb tot entusiasme i decisió, l'apòstol exclama: "El meu desig és conèixer Jesucrist i experimentar el poder de la seva resurrecció; llançar-me cap allò que tenc al davant; per açò corr cap a la meta per a guanyar el premi de la correguda".

Continuant aquesta manera de dir de l'apòstol, podem expressar-nos dient que la nostra vida certament és una correguda. Els cristians, des del nostre baptisme, feim camí cap a una meta on trobarem el premi. Com l'apòstol, idò, hem de fer també una correguda, prou difícil, durant la qual trobarem els obstacles del mal i del pecat. Per açò, vos he insistit tant en una manera de viure, de córrer, en cristià, passant per la conversió de cor, per arribar així a la reconciliació amb Déu i amb els germans, salvant les dificultats del camí de la vida.

Però, hi ha més, encara. Necessitam seguir Jesús, imitar-lo, per què el nostre desig sigui també conèixer Jesucrist i poder experimentar el poder de la seva resurrecció. Jesús és el camí per arribar a la Vida. Convé conèixer a fons aquest camí. Sebre per on passa i cap on condueix.

La primera lectura d'avui ja profetitza i anuncia l'inici de la salvació, el començ d'aquest camí: Deia: "No recordeu més els temps passats; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer; un nou poble que jo m'he configurat". Hi haurà un camí cap al futur, un futur per sempre, que ens ompl d'esperança. I Déu ens donarà qui condueixi aquest poble pel desert de la vida, per l'exili d'ara cap a la terra promesa de l'eternitat.

Hem de conèixer Jesucrist, idò, per a experimentar el poder de la seva resurrecció. A la seva resurrecció s'hi arriba per la creu i per la mort en creu. Per açò la nostra Quaresma és camí cap a la Pasqua. I aquest itinerari litúrgic ens senyala molt bé el camí de la nostra vida cristiana de cada dia.

Si vos hi fixau, veureu que Jesús ha indicat el camí molt clara-

ment. És un camí de benaventurances. Ell l'ha fet i ens ha salvat, constituint-nos en aquest poble nou redimit i rescatat del pecat. Quin camí va fer Jesús? El trobam a l'evangeli. Per dir-ho ara d'una manera senzilla i entenedora, podríem fer-ne aquesta síntesi: neix pobre, viu 30 anys en la quietud i ocultament de la seva vida familiar a Natzaret; surt a predicar la seva Bona Nova, fent bé a tothom. Va començar a fer i a ensenyar. Es procura uns deixebles que després d'Ell continuïn la seva obra. Es preocupa principalment dels més marginats d'aquella societat; viu el sofriment dels malalts i de les persones angoixades. Perdona sempre. Es fa càrrec de la situació humana de cada persona. Puja, finalment, a Jerusalem per encarar-se amb els fariseus i els mestres de la llei, sabent que va irremisiblement a la mort, i mort de creu.

L'escena que hem escoltat a l'evangeli d'avui ens inculca també la seva gran misericòrdia envers els pecadors. A aquella dona, sorpresa en el seu pecat, la perdona: "Ningú no t'ha condemnat? Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n i d'ara endavant no pequis més".

Ja veieu el camí que hem de seguir per poder arribar al terme, al premi. Es tracta d'atracar-nos als qui sofreixen, de donar una mà d'ajuda a qui l'han de menester, d'evitar tot allò que ens aparta del bé, de no desviar-nos per trencalls de comoditats i de plaers, de ser valerosos en confessar la nostra fe, de no empegueir-nos de dir i de demostrar amb les nostres bones obres que som cristians. De sebre perdonar, perquè el vertader amor es demostra amb el perdó.

I, no obstant açò, sempre podem tenir la temptació de voler corregir els camins traçats per Déu. Podem tenir la mania de veure que el que és conforme al nostre desig, allò és el millor, la cosa correcta. Quan el nostre pla i el de Déu o de l'Església estan en desacord, més prest pensam i tenim la pretensió que és Déu o l'Església qui s'equivoquen.

Que Jesús ens faci continuar pel bon camí. Hem de convèncer-nos que, així com Ell per la seva passió i la seva mort va arribar a la glòria de la seva resurrecció, també nosaltres no ens desviarem ni ens extraviarem si per la nostra conversió de cor arribam a l'amor del nostre Pare del cel.

Com diu el Papa Joan Pau II en la convocatòria del Jubileu de l'Any Sant, "certament, els camins del Senyor són inescrutables i el misteri de la trobada amb Déu en la consciència és insondable; però el camí que Crist ens ha fet conèixer és el camí que passa a través de l'Església". Formant, idò, el poble de Déu, arribarem a la nostra salvació, la meta vers la qual estam fent la nostra correguda cristiana.

Germans estimats, hem de romandre en aquest camí que és Jesús. No vos ne faceu enfora. Heu de fer revivre el vostre baptisme que va fer

passar-nos de la mort a la vida, i lluitau constantment contra el mal i el pecat. Així tots correrem mirant sempre endavant, amb una esperança ferma d'arribar a l'encontre definitiu amb Crist. Ell serà el nostre premi i el nostre goig. Arribarem vencedors, com Ell, a la nostra resurrecció.

Vos demanaria que durant aquesta setmana que ve tinguéssiu present en les vostres oracions les intencions del Papa, que són l'obtenció de molt de fruit en aquest Any Sant que començarà divendres. I també vos deman que faceu tots els possibles per assistir diumenge que ve a les 7 del capvespre, aquí a la Catedral, al solemne acte d'obertura del Jubileu de l'Any Sant, per fer tots junts una pregària de penitència i de renovació de les nostres vides, per viure més intensament aquest 1950 aniversari de la nostra redempció.

Idó, feels a la Paraula de Déu, vivint la nostra fe amb un estil de viure cristià davant del nostre món, passant per la conversió de cor que necessitam renovar cada dia, arribarem a la reconciliació amb Déu i els germans en la nostra Església, per dur la pau i la Bona Nova de Jesús al nostre món, per així córrer cap a la meta per obtenir el premi, que el Senyor mateix ens ha promès.

Acabem ara aquesta nostra Eucaristia quaresmal, memorial de la Passió i Mort del Senyor Jesús. Que Ell, qui ha donat la seva vida per nosaltres, sigui sempre el nostre camí i la nostra veritat, per arribar plenament a seguir-lo i imitar-lo, amb la força que ens vindrà d'Ell mateix.

Finalment el Sr. Bisbe informà que:

El Sr. Bisbe informà que:

CONSELL DEL PRESBITERI

FULL INFORMATIU DEL MES DE FEBRER

Dia 23 de Febrer de 1.983, a les 10,30 del matí, es reuní en sessió ordinària, el Consell de Presbiteri amb l'assistència de tots els seus membres.

Comença la sessió amb la recitació de l'Hora Menor i la lectura de l'Acta de la sessió anterior, que és aprovada.

Seguint l'ordre del dia proposat per als membres del Consell i tenint en compte les aportacions arxiprestals aquest es determina:

- a) pel que fa al projecte de directori sacramental preparat per la Comissió Diocesana de Litúrgia i revisat ja en la seva totalitat pels Srs. Rectors del Bisbat, i ara en mans de la resta de la clerecia, dels religiosos/ses i seglars, que, una volta recollides totes les esmenes i elaborat el document (directori) definitiu, aquest sigui revisat per un tècnic, abans de la seva promulgació. També el Consell de Presbiteri creu que s'ha de fer tot el possible per a mantenir (encara que no sigui d'una forma matemàtica) el projecte de calendari posposat a la sessió anterior. Igualment es vol fer constar que en les esmenes que es van rebent, tot i que algunes són anònimes, hi ha una notable participació de seglars.
- b) En relació a l'"avant-projecte d'estatut per a l'acció pastoral Litúrgica" les aportacions recollides dels arxiprestats van més pel camí d'una esmena a la totalitat, per la qual cosa el Consell de Presbiteri acorda demanar a la Comissió diocesana de Litúrgia que prepari un altre avant-projecte, potser no tan "piramidal" i que contempli més l'acció pastoral litúrgica com a acció de tot el poble de Déu, que, a ser possible hauria de ser entregat al Consell de Presbiteri abans del dia 23 de Març.
- c) En quant al "ressò" que hauria de tenir dins de les comunitats parroquials l'organigrama diocesà: el Consell creu oportú fer present que aquesta qüestió proposada a la reflexió dels arxi-

prestats és un intent de fer camí cap a la creació dels Consells Pastorals Parroquials, allà on no hi siguin, i una altra manera de fer camí cap al Diocesà tot partint més d'una base real i concreta. Com a pauta d'ajuda i orientació el Consell, enfora dels muntatges que només són estructura, suggeriria que a les comunitats on no hi ha Consell Pastoral es formés un petit grup de seglars on hi podria haver (per modum exempli): un responsable de l'acció pastoral litúrgica, un responsable de l'acció pastoral apostòlica, un responsable de l'acció pastoral educadora (catequesi), un responsable de l'acció pastoral social (Càritas) i un responsable d'economia. "Per modum exempli" voldria dir també que no necessàriament han de ser tots aquests, però sí ha semblat al Consell de Presbiteri que aquests camps hi són tots o quasi bé tots presents d'una manera o altra dins cada una de les nostres comunitats.

- d) Tot i que el "proyecto de estatuto de la delegación diocesana de medios de comunicación social", per manca de temps no va poder ser estudiat als arxiprestats, el Consell de Presbiteri acorda demanar a l'esmentada delegació diocesana que elabori un altre avant-projecte més adequat i més d'acord amb les dimensions i realitat del nostre bisbat. Aquest avant-projecte s'hauria d'enviar a tots els preveres de cada arxiprestat abans del dia 9 de Març per tal de poder-lo estudiar i revisar a la propera reunió arxiprestal.
- e) Cada comissió, com ara la del Clergat, una volta constituïda, hauria d'elaborar un programa calendari per al curs, indicant-se objectius que vol aconseguir i les prioritats.

Finalment el Sr. Bisbe informa que:

- La Missa Crismal serà, s. D. v., dia 30 de Març a l'església parroquial de Mercadal, havent-hi prèviament i com ja és costum, el recés per als capellans.
 - Per a la Comissió Diocesana del Clergat han quedat elegits: per l'arxiprestat de Ciutadella: Mn. Miquel Anglada Gelabert, per l'arxiprestat de Maó: Mn. Guillem Pons Pons i per l'arxiprestat d'Alaior: Mn. Josep Sastre Portella.
- El Sr. Bisbe té prevista ja una primera reunió amb els nous membres que constitueixen aquesta Comissió.
- Ja ha sortit el nou Codi de Dret Canònic. Quan aquest estigui

més a l'abast de tothom, possiblement sigui interessant de fer venir un tècnic que ens pugui informar bé i parlar-nos de les seves característiques i novetats.

— S'ha trobat o ha estat visitat per algunes de les superiores generals de les comunitats religioses femenines que hi ha al nostre bisbat.

— L'“Asilo Calàbria” no és una entitat ni fundació eclesiàstica. La seva personalitat jurídica és una institució benèfica civil, només que el patró de la fundació és el Sr. Bisbe de Menorca.

— El Conservatori de Música de Maó, i per afavorir aquesta activitat cultural, se li ha concedit de precari de poder fer ús de la Casa de l'Església de Maó fins el mes de Maig.

Amb la informació del Sr. Bisbe acaba la sessió del Consell de Presbiteri quedant tots els seus membres convocats per a la propera que, s. D. v., serà el 23 de Març, a les 10,30 del matí, al Seminari Diocesà.

Ciudadella de Menorca, 23 de Febrer de 1.983.

Ordre del dia per a les reunions arxiprestals:

1. Quins passos s'han de fer cap a la creació dels Consells Pastoral Parroquials i quines dificultats s'hi troben. Tengui's present que es manté l'objectiu de fer camí cap a la creació del Consell Diocesà i el de la participació de seglars.
2. Estudi i aportacions a la nova proposta de reglament o estatut de la “Comissió Diocesana de Medis de Comunicació Social”.

INFORMACIÓ DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de febrer

26.— Es reuneix amb la nova Comissió diocesana del Clergat. Al capvespre, visita un malalt. Després, visita les comunitats de germanes franciscanes de El Toro i Ferreries.

28.— Rep visites. Al capvespre, visita el Rector de Fornells.

Mes de març

2.— Rep visites. Al capvespre, té reunió amb la Junta Econòmica del Bisbat.

3.— Al matí, reunió amb la Comissió diocesana de Litúrgia. Al vespre, concelebra l'Eucaristia, al Seminari, per les vocacions consagra-des.

4.— Rep visites. Al capvespre, és a Maó on rep visites i a les 7,30 concelebra l'eucaristia a St. Francesc i beneeix la nova Imatge de Jesús Natzaré. Després assisteix a la reunió general dels natzarens. Visita també, a mig capvespre, a dos sacerdots retirats.

5.— Rep visites.

6.— Celebra l'Eucaristia a la Catedral, predicant-hi l'homilia quaresmal.

7.— Rep visites. Al capvespre, visita la capella en construcció de Cala Blanca.

8.— Rep visites.

9.— Reunió amb els dirigents del treball de pastoral de conjunt de l'arxiprestat de Maó.

10.— Al capvespre, visita l'ermita de Sant Joan de Missa i després és a Maó on rep visites.

12.— Rep visites.

13.— Celebra l'eucaristia a la Catedral predicant-hi l'homilia quaresmal. Al capvespre, visita el Rector de Ferreries. Després, a les 8 assisteix a la pregària i celebra l'Eucaristia a la capella del Sant Crist, de Ciutadella.

14.— Rep visites. Al capvespre, va visitar un sacerdot malalt i després assisteix a la pregària i celebra l'eucaristia a la capella del Sant Crist, de Ciutadella, en el dia de la seva festa.

15.— Rep visites. Al vespre, va al Seminari a veure els seminaristes.

16.— Reunió a Es Castell i a Maó amb capellans, sobre el treball de pastoral de conjunt de l'Arxiprestat de Maó. Visita també a Maó i a les 9 del vespre, assisteix a un acte de la Setmana parroquial de Ferreries.

17.— Visita el Rector de Fornells, rep visites a Maó i a les 9 del vespre, assisteix a un acte de la Setmana parroquial de Ferreries.

19.— Celebra l'Eucaristia, al matí, a l'Església de Sant Josep, a Maó. Després assisteix a un concert del Conservatori de Música de Maó. Al capvespre, celebra l'Eucaristia a la Catedral i es trasllada a Ferreries a concelebrar l'eucaristia de tancament de la Setmana parroquial.

20.— Celebra l'eucaristia a la Catedral predicant-hi l'homilia quaresmal.

NOTÍCIES DEL SEMINARI

Qui som?

La comunitat del Seminari és petita: els dos superiors, En Miquel Anglada i En Sebastià Taltavull i els quatre seminaristes: En Bosco, En Toni, En Joan Miquel i En Miquel; En Biel, es porter, i les monges. Hi podríem afegir En Tiago Serra, que, encara que no viu amb nosaltres, n'és l'administrador.

Hi ha seminaristes

Actualment aquí, a Menorca, són quatre: En Bosco Martí, que estudia tercer de BUP, és de Ciutadella, treballa en el Secretariat de Joves Cristians, s'encarrega de la multicopista i també forma part d'un equip de Voleibol; En Toni Moll, fa primer, és catequista a St. Rafel, també juga a voleibol, a l'Institut és delegat de curs i forma part del consell de direcció i perquè la frustració musical no sigui total, sona amb la tuna; En Joan Miquel Sastre, es d'Es Castell, ha fet el servei militar i com que havia perdut l'arrencada d'estudiar, ara fa unes estudiades de no dir i li reten més del que ell es pensava, fa catequesi a la parròquia i els dissabtes i diumenges ajuda son pare a servir a la fonda familiar; En Miquel Cortés, és el qui ho té més difícil per viure amb la comunitat perquè quan nosaltres anam a pregar, ell ja ho ha fet i se n'ha anat a fer feina perquè, de moment, treballa tot el dia i aprofita les hores del

vespre per estudiar, enguany se n'anirà a Ceuta a fer el servei militar, també ell es de Ciutadella. I a St. Cugat, seguint estudis de Teologia a la Facultat de Barcelona, hi ha n'Antoni Fullana, que ja és diaca i està a les acaballes, En Xavier Martín, que vol esser diaca permanent i en Nito Ferrer que enguany no té un minut per a ell perquè, a la vegada, estudia teologia i filosofia a la Universitat.

Què feim?

La nostra vida depèn molt de l'Institut i ens hem d'acomodar a les exigències acadèmiques. Sembla que així la nostra vida de comunitat se'n ressent però, per açò mateix, intentam assegurar —i ho feim— trobar-nos, al matí, cada dia, per la pregària de Laudes i, cada fosquet, celebrem l'Eucaristia: una vegada, almanco a la setmana, amb les monges i el dijous sol esser participada per altres, sobretot, per la nostra joventut. Cada més asseguram també un temps més llarg de reflexió i pregària en un recés espiritual. Els primers dijous de cada mes feim una celebració Eucaristia pregant per les vocacions i, normalment, la presideix el Sr. Bisbe.

Oberts

D'ençà del començament de curs, ens vam proposar de convidar algú a venir a compartir pregària i taula. No ho hem fet massa vegades, però sí algunes, manco de les que ens hauria agradat. Així i tot hem de dir que el Seminari està obert a moltes coses. Una llarga llista: al seminari hi tenen la seva seu el Secretariat de Joves Cristians i la CONFER; cada dilluns s'hi reuneixen els catequistes de Ciutadella; s'hi fa l'escola per a catequistes i l'escola de Teologia; la branca femenina de les Conferències de St. Vicent de Paül hi fa la seva reunió setmanal i, de tant en tant, les Maries del Sagrari també; cada mes —i quan fa falta— els capellans hi fan la reunió de l'arxiprestat de Ciutadella i, des de fa temps, els membres del Consell de Presbiteri hi fan la sessió mensual i s'hi queden a compartir també la taula. A més haurem de dir de les activitats musicals de la Capella Davídica que hi fa els assaigs, escoles del solfeig i sempre hi ha qualque piano que sona... i Joventuts Musicals hi fa tots els concerts, tant els d'Estiu, al Claustre —el "incomparable marco", com diuen les cròniques— com els d'hivern a la sala de graus. Ah, i no podem deixar l'anar i venir de gent que poa aigua —qualque dia passa d'un tros del centenar— de la nostra socialitzada cisterna.

Altres serveis

Cada dia amb nosaltres comparteixen taula En Pepe Mascaró, En Pep Cabrinetti i En Berto —taula i casa— i, de tant en tant són ben rebuts els capellans que hi vénen a dinar i és com si tornassin a la seva casa pairal. Altres coses les voldríem tenir millor perquè fessin un bon servei, com són la biblioteca, que voldríem ben posada, però, només d'enquadrernar, hi ha una feinada, i, com que ens ho feim nosaltres mateixos, no donam abast. Ens manquen mans, hores i diners, però no perdem l'esperança. I els museus. Sobretot quan veim que hi ha tants de grups d'al.lots, sobretot de fora de Ciutadella, que vénen amb els seus mestres. Entre els serveis, no ho podem callar, hi ha el d'En Biel, el porter. Nosaltres deim que juga de "líbero". No sempre se'l troba a la porteria, però no podeu pensar malament d'ell perquè possiblement, si no hi és, és perquè ha anat a ajudar a qualche malalt o a dur la gerra de l'aigua a una doneta que la necessita i no té forces per tragar-la.

I diuen que el tenim net

Però d'açò —i de tantes coses fetes silenciosament— en són responsables les nostres monges franciscanes: Sor Catalina, Sor Joana, Sor Rafela i Sor Margalida. També elles han fet de la seva casa un lloc d'acolliment. Dir "gràcies!" és poc però ni açò ens demanen, perquè tenen el do de la gratuïtat franciscana.

MULTIPLICIDAD DE ACTOS CUARESMALES

En las diversas parroquias y comunidades de la isla se han celebrado actos cuaresmales varios.

En las parroquias de Ferrerías y "Es Migjorn", los fieles, siguiendo la costumbre tradicional, se han reunido los domingos para escuchar una predicación más intensa, sobre temas, como "Diferencias aspectos del amor cristiano" y "La penitencia, el pecado y el perdón".

En la Catedral, Mn. Juan Marqués Surinyac, de la diócesis de Gerona, ha realizado una semana de predicación.

En San Clemente, Mn. Antoni Subirats, ha pronunciado unas charlas sobre "Vida familiar y vivencia cristiana".

Sacerdotes de varias parroquias han presidido, en la parroquia de San Francisco de Mahón, la celebración eucarística vespertina dominical, predicando la homilía. Dentro de la misma demarcación, en la

ermita de Fátima; el Rdo. D. Jaime Cots, ha predicado la cuaresma rural.

Niños y adolescentes de la catequesis de post-comunión y confirmación, de la parroquia de Santa Eulalia, han participado en las celebraciones dominicales de otras parroquias del arciprestazgo.

El Rdo. D. Guillermo Pons ha dirigido la predicación cuaresmal en la iglesia de San Cayetano, en Lluçmaçanes.

DIÁLOGO DE NOVIOS

En Ciudadela 18 parejas de novios participaron, los primeros días del mes de marzo, en un diálogo organizado y convocado por el equipo de matrimonios responsables de esta pastoral. Dirigió la realización de dichos diálogos Mn. Antoni Nello, profesor de Moral en la Facultad Teológica de Barcelona.

Los temas sobre los que versó la reflexión fueron: "El diálogo en el interior de la pareja, fundamental para su perseverancia y madurez" y "La gratuidad que confiere al matrimonio el Sacramento, y que lo enriquece con un nuevo sentido".

INTERÉS PER LA PROBLEMÀTICA FAMILIAR

La Setmana de Reflexió parroquial de Ferreries s'ha centrat enguany sobre el tema de la família, i ha aconseguit despertar molt d'interés. Després d'haver recollit unes 200 respostes a una encuesta sobre la qüestió, unes 170 persones, joves i majors, prenen part cada vespre als actes de la Setmana. Aquesta se celebra els dies 14-18 de març. El primer dia s'exposa als assistents el resultat de l'enquesta. Els dies següents na Ma. Dolors Amat parla dels diferents aspectes del diàleg familiar, i Mn. Francesc Pardo (rector de St. Sadurní d'Anoia) s'estén sobre la visió cristiana de la família. El darrer dia, divendres, se reuneixen en grups tots els assistents amb l'objectiu de treure unes conclusions a partir de les descobertes fetes i de les qüestions suscitades durant aquests dies.

DE L'EPISCOPAT ESPANYOL

NOTA DEL SECRETARIADO NACIONAL DE LITURGIA

Con fecha del 14 de enero de 1983, previa petición de la Conferencia Episcopal Española, la Sagrada Congregación para los Sacramentos y el Culto Divino ha concedido a todas las diócesis de España la facultad de utilizar en la celebración de la Misa con el pueblo el "Credo Apostólico". Dicha facultad es potestativa, es decir, se puede emplear el Símbolo Niceo-Constantinopolitano, hasta ahora el único que contenía el Misal Romano, o el Credo Apostólico.

Tal concesión supone un enriquecimiento litúrgico y catequético, al contar de ahora en adelante con dos fórmulas para expresar la fe. Se había constatado que por falta de uso en las celebraciones se estaba olvidando en el pueblo cristiano, y más concretamente en las nuevas generaciones, el Credo Apostólico, aprendido en los catecismos. La experiencia positiva de algunos Episcopados, que hace tiempo obtuvieron de la Santa Sede la facultad de usar esta fórmula tradicional de fe, ha movido a los Obispos Españoles a solicitar la misma concesión.

El Credo Apostólico tiene unos indudables valores, que conviene resaltar: una formulación sencilla y clara, una expresión en singular que se adecua mejor a la confesión de fe personal, una indudable conexión bautismal, un actual valor ecuménico y una indudable importancia catequética.

La Sagrada Congregación ha aprobado la versión castellana del Símbolo Apostólico, que puede utilizarse ya desde esta fecha y es como sigue:

**Creo en Dios Padre todopoderoso,
creador del cielo y de la tierra.**

**Creo en Jesucristo, su único Hijo, nuestro Señor,
que fue concebido por obra y gracia del Espíritu Santo
nació de Santa María virgen,
padece bajo el poder de Poncio Pilato,
fue crucificado, muerto y sepultado,
descendió a los infiernos**

al tercer día resucitó de entre los muertos,
subió a los cielos
y está sentado a la derecha de Dios Padre todopoderoso
desde allí ha de venir a juzgar a vivos y muertos.
Creo en el Espíritu Santo,
la Santa Iglesia Católica, la comunión de los santos,
el perdón de los pecados,
la resurrección de los muertos
y la vida eterna. Amén.

Madrid, 17 de Febrero de 1983

NOTA DE PRENSA DE LA COMISION EPISCOPAL DE ENSEÑANZA Y CATEQUESIS

26 Febrero 1983

La Secretaría General Técnica de la Comisión Episcopal de Enseñanza, ante múltiples preguntas relacionadas con la implantación o no de las nuevas programaciones para la Enseñanza de la Religión y Moral Católica en el sexto curso de EGB a partir del año académico 1983-84.

Comunica que, mantenidas conversaciones con los correspondientes departamentos del Ministerio de Educación y Ciencia y con la conformidad de los mismos, la Comisión Episcopal de Enseñanza ratifica la decisión de implantar, a partir del curso 1983-84, las nuevas programaciones de Enseñanza de la Religión y Moral Católica en sexto de EGB, tal como fueron publicadas en la O.M. de 17 de Junio de 1981 (BOE de 13 de Julio de 1981). Orden que, además de desarrollar el art. 27,3 de la Constitución Española, aplica y desarrolla el art. VI del Acuerdo entre la Santa Sede y el Estado Español sobre Enseñanza y Asuntos Culturales.

DE LA SANTA SEU

CARTA DEL PAPA ALS BISBES SOBRE EL JUBILEU DE L'ANY SANT

Venerables Hermanos en el Episcopado:

1.— Con esta carta quiero acompañar el **Instrumentum laboris**, destinado a preparar la VI Asamblea General del Sínodo de los Obispos. Es un signo de comunión, un acto de colegialidad, un testimonio de afecto. Os escribo con el corazón en la mano y os ruego que acogáis mis palabras como si se tratase de un coloquio fraterno y sincero. Os escribo vuestro Hermano en la misma fe, al que corresponde de modo especial por mandato divino la “preocupación por todas las Iglesias” (2 Cor 11, 28). Hermano que participa en la misión divina confiada por Cristo a los Doce y, en cuanto Sucesor de Pedro, unido a vosotros, que sois los sucesores de los Apóstoles, “mediante el vínculo de la unidad, de la caridad y de la paz” (**Lumen gentium**, 2; cfr. 20). Así pues consciente de la colegialidad de nuestro ministerio al servicio de la Iglesia, me dirijo a vosotros como preparación al Año Jubilar de la Redención. Ya sabéis con qué inquietud, con qué deseo y con qué alegría me estoy preparando a este Jubileo; mi deseo es que todos vosotros participéis de esta misma alegría e inquietud.

Estoy viendo una coincidencia providencial en el hecho de que la Asamblea del Sínodo se celebre precisamente dentro del Año Jubilar de la Redención, sobre el tema: “La reconciliación y la penitencia en la misión de la Iglesia”.

El tema y el objetivo del Sínodo están pues en plena sintonía con el significado íntimo de la Redención y con las finalidades del Año Santo de la Redención.

La conmemoración jubilar de la muerte salvífica de Jesucristo es una ocasión especial que Dios, Señor de los tiempos, nos ofrece en su providencia para facilitarnos el esfuerzo por asimilar los frutos de la Redención de Cristo. El año del Jubileo de la Redención se convierte por tanto en el tiempo fuerte de la salvación: “Este es tiempo propicio, éste es el día de la salud” (2 Cor 6,2), una llamada al arrepentimiento y

a la renovación. Deberá pues dejar huella en toda la vida de la Iglesia y de los cristianos, porque deberá desembocar en un renovado propósito de maduración en la caridad que obra la verdad y promueve la justicia.

2.— La “reconciliación” no es otra cosa que la Redención ofrecida por el Padre a todo hombre en la muerte y resurrección de su Hijo y que aún hoy sigue ofreciendo a todo pecador mientras espera, como el padre de la parábola del hijo pródigo, que vuelva arrepentido por medio de la conversión. El Sínodo se ha propuesto el objetivo de reavivar en la Iglesia la conciencia de la gran misión anunciada por el Apóstol Pablo: “Dios nos ha reconciliado consigo por Cristo y nos ha confiado el ministerio de la reconciliación... Por Cristo os rogamus: reconciliaos con Dios” (2 Cor 5,18.20).

Así pues el anexo **Instrumentum laboris** —que conserva las características de documento subsidiario— adquiere una doble utilidad. Puede servir no sólo a los Miembros del Sínodo, sino también al episcopado, al clero y a todos los fieles para meditar el misterio de la Redención, impulsándolos a vivir profundamente, en el ámbito concreto de las Iglesias locales, el espíritu de este Año Santo y reavivando en las conciencias el sentido de Dios y del pecado, de la grandeza del perdón de Dios y de la importancia del sacramento de la penitencia para el crecimiento del cristiano y del hombre y, en definitiva, para la renovación misma de la sociedad.

En la raíz de los males morales que dividen y desgarran la sociedad está el pecado. Toda la vida humana se presenta pues como una lucha en ocasiones dramática entre el bien y el mal. Únicamente si se arranca la raíz de los males, se puede alcanzar una reconciliación eficaz. De ahí que la conversión personal a Dios constituye al mismo tiempo el mejor camino para llegar a una renovación duradera de la sociedad, ya que en todo acto de verdadera reconciliación con Dios, a través de la penitencia, está también intrínsecamente presente, junto a la dimensión personal, la dimensión social. Ya en su preparación el Sínodo aspira a conseguir la Redención que profundice más en la acción de la Iglesia para beneficio de la sociedad humana. El fervor con que se prepare el Sínodo, producirá pues en las Iglesias locales una reflexión y un fermento que coinciden con las finalidades del Año Santo.

En esta perspectiva de preparación a la celebración del Jubileo, quiero subrayar algunas orientaciones pastorales.

3.— Confío ante todo en que ya desde ahora sea programada, y luego llevada a cabo, una gran labor de catequesis sobre la Redención para celebrar dignamente el Jubileo. Este cometido forma parte de las responsabilidades ineludibles de nuestro ministerio. Séame permitido

remitir a las páginas del Concilio Vaticano II que ilustran y orientan oportunamente esta "misión de enseñar" fundamental (cfr. **Lumen gentium**, 24 ss.; **Christus Dominus**, 11-14; y también **Sacrosanctum Concilium**, 109 b, sobre la catequesis de la penitencia). Que esta misión se oriente enteramente a presentar el misterio de la Redención, ilustrando la doctrina, transmitida por la Iglesia y en la Iglesia, de la que todos están en posesión y que debe ser nuevamente meditada, valiéndose de la Palabra de Dios, de los textos litúrgicos y de algunos documentos, como son las encíclicas **Redemptor laboris** de preparación al Sínodo, la Bula de convocación del Año Jubilar y la Alocución al Sacro Colegio, del día 23 de diciembre último.

4.— De la celebración del Jubileo podrá formar parte oportunamente todo lo que las Iglesias locales celebran durante el año.

En efecto, cada diócesis tiene unas tradiciones, propias de su historia y de su praxis cristiana y sacramental. Por consiguiente, cada obispo no dejará de estudiar el modo de aprovechar el patrimonio pastoral de su diócesis. El Año de la Redención ofrece a los Pastores la oportunidad de incrementar todas las iniciativas, actualmente vivas y vitales en las respectivas diócesis, subrayando su contenido en orden al misterio de la Redención, descubriendo su eficacia pastoral y formativa, y corroborándolas con una especial dignidad en las celebraciones. De este modo, una corriente de más intensa espiritualidad animará el habitual desarrollo de la vida diocesana. También en esto es conveniente hacer vivir de forma extraordinaria lo que es patrimonio ordinario de la vida de la Iglesia, según el principio que he indicado, al hablar de las peculiaridades de este Año Jubilar.

La ciudad de Roma pone a disposición los tesoros de su vida plurisecular, de su experiencia, de las ocasiones que se le ofrecen de manera única para la solemne celebración de determinados acontecimientos en el transcurso del año, en la presencia del Papa. Pero esto no pretende substituir el patrimonio y la creatividad de las distintas comunidades eclesiales, esparcidas por el mundo e inmersas a veces en civilizaciones y culturas que tienen un grandísimo "sentido de lo sagrado". Cada Obispo se preocupará de que en todas las parroquias, aun en las más pequeñas donde está presente la Iglesia de Cristo, cada fiel sea ayudado a tomar conciencia del hecho de que todos tenemos necesidad de redención, y de que la Sangre de Cristo ha sido derramada por todos.

5.— Dado que una de las finalidades principales del Año de la Redención es también la de hacer vivir de modo particularmente intenso, más aun, si fuera necesario, la de descubrir la fuerza renovadora de

la vida sacramental en la Iglesia, será preciso, por parte de todos vosotros, amadísimos Hermanos en el Episcopado, un esfuerzo particular en proponer y en hacer que se actúe una pastoral cada vez más apropiada de los sacramentos.

Entre estos, deberá dedicarse una especialísima atención al sacramento de la Penitencia —tema del próximo Sínodo— con el fin de favorecer una digna y fructuosa preparación de los espíritus a la reconciliación con Dios, a través de la cual llega personalmente a los hombres la gracia de la Redención. El sacramento de la Confesión es un medio insustituible de conversión y de perfección espiritual, que consigue restablecer la Alianza con Dios, rota por el pecado. Ordinariamente está también vinculado con las condiciones para entrar en el circuito de santidad y perdón, que llamamos tradicionalmente con el nombre de “Indulgencia”.

Repito, por consiguiente, con vistas a la acción pastoral en las diócesis, cuanto ha sido subrayado sobre la necesidad de un recobro de la conciencia del pecado, tan íntimamente unida a la recuperación del sentido de Dios. Todo lo que es pastoralmente válido para hacer brotar en lo profundo del corazón sentimientos de dolor por la culpa, debe potenciarse oportunamente con los diversos medios a disposición: la catequesis, frecuentes celebraciones penitenciales, la presencia en las Iglesias más concurridas de sacerdotes que aseguren de forma ininterrumpida, durante el día, la administración del sacramento de la Penitencia a los fieles.

6.— Renuevo en fin la invitación a apoyar, dentro del marco de la vida diocesana, todas las iniciativas que tiendan a conservar y a acrecentar en los corazones la piedad filial hacia la Virgen Santísima. En efecto, la Iglesia admira y ensalza en María “el fruto más espléndido de la Redención... y la contempla gozosamente como una purísima imagen de lo que ella misma, toda entera, ansía y espera ser” (cfr. **Sacrosanctum Concilium**, n. 103).

Por este motivo, es de desear que las celebraciones en honor de la Virgen María, distribuidas en el transcurso del año litúrgico, sean una ocasión especial para sacar razones, argumentos y estímulos que lleven a profundizar más intensamente el misterio de la Redención (cfr. **Marialis cultus**, introducción). A este respecto, deben servir de manera muy particular los numerosos, ilustres y amados santuarios marianos que, en cada diócesis, son una constante llamada de acercamiento a la Virgen Santísima para el encuentro, tal vez decisivo, con Cristo Salvador.

Recomiendo además el rezo del Rosario, en el que, como enseñaba el Papa Pablo VI en la Exhortación Apostólica **Marialis cultus**, contem-

plando los principales hechos de la salvación, que se han realizado en Cristo, se ve cómo el Verbo de Dios, insertándose por una misericordiosa determinación en las vicisitudes humanas, ha obrado la Redención (cfr. n. 45).

7.— Antes de terminar, deseo renovar la invitación ya hecha en la Bula **Aperite portas** (n. 12), para que cada uno de vosotros, venerados Hermanos, se una a mí, el próximo 25 de marzo o en una fecha inmediatamente sucesiva, con una celebración especial de apertura del Año Jubilar. Esta celebración será ocasión oportuna para indicar tanto los fines del Jubileo extraordinario como las modalidades para ganar la indulgencia en la diócesis por parte de las comunidades o de las personas particulares.

En lo referente a la clausura del Año Jubilar, considero conveniente hacer saber que si determinados motivos pastorales sugirieran la conveniencia de prolongar la celebración del Jubileo, las Conferencias Episcopales podrán pedir que continúe por algún tiempo, en los respectivos Países, más allá de la fecha oficial de clausura establecida para el día 22 de abril del año 1984.

8.— Venerables y queridos Hermanos:

Estoy convencido de que cada uno de vosotros se ha puesto a trabajar para preparar dignamente el Jubileo de la Redención. Cada Obispo sea ahora más que nunca un precursor de Cristo que, a la cabeza de la comunidad encomendada por él mismo, Supremo Pastor, la guíe para “sacar con alegría el agua de las fuentes de la salvación” (Is 12,3). El Jubileo y el Sínodo que ilustra la finalidad principal, son ocasión de gracia extraordinaria que la Iglesia, con su presencia profética, anuncia a los hombres en este final del segundo milenio. Aprovechemos esta oportunidad para entregarnos cada vez más a la Iglesia, para reanimar a los sacerdotes, para alentar a los fieles, y, como Jesús al comienzo de su ministerio, “para evangelizar a los pobres, para proclamar a los cautivos la libertad, a los ciegos la recuperación de la vista; para poner en libertad a los primidos, para anunciar un año de gracia del Señor” (Lc 4, 18 s.)

Yo, Siervo de los Siervos de Dios, estoy con vosotros en esta tarea exaltadora y os siento particularmente unidos a mí. Tengamos confianza y valentía. No nos faltará en ningún momento la ayuda del Dios viviente, Trinidad Santísima, en cuyo nombre a todos os bendigo.

Dado en el Vaticano el 25 de enero del año 1983, quinto de mi Pontificado.

Juan Pablo P.P. II

ESCRIT DEL PAPA SOBRE LA JORNADA MUNDIAL D'ORACIÓ PER LES VOCACIONS (24 abril 1983)

Venerados Hermanos en el Episcopado,
Amadísimos Hijos e Hijas de todo el mundo.

“Te he hecho luz en las gentes para ser su salud hasta los confines de la tierra” (Hech. 13,47).

“Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco y ellas me siguen” (J. 10,27).

1.— Así leemos en las Lecturas Litúrgicas del cuarto domingo de Pascua, en el que celebramos la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones. Esta es la Palabra de Dios que se nos anuncia para que elevemos nuestro corazón a pensamientos grandes a la luz de la fe pascual.

La Palabra de Dios nos revela un misterio que se ha manifestado en la vida de la humanidad. En efecto, ha tenido lugar un hecho decisivo: el Señor Jesús, el Cordero de Dios, se ha ofrecido a sí mismo por la salvación del mundo. A partir de entonces se inicia una nueva historia y la Iglesia de Jesús, con la fuerza del Espíritu Santo, está llamada a llevar este anuncio de salvación a todas las gentes, hasta los confines de la tierra. Es una misión comprometida, confiada a las humildes personas de los Apóstoles, y a sus sucesores y colaboradores, reclutados de todos los pueblos, siglo tras siglo, con la promesa de que ninguna potencia terrena podrá jamás interrumpirla.

El misterio de esta invencible continuidad está iluminado por la presencia del Señor Jesús que, aun viviendo en su gloria inmortal, está siempre cerca de nosotros: “Yo estoy con vosotros todos los días, hasta el fin del mundo” (Mt. 28,20). Él está con nosotros, nos conoce, nos hace sentir su voz, nos llama, nos guía, y no sólo para ofrecer su salvación a cada uno de nosotros, sino también para salvar a los demás por medio de nosotros.

Entre sus múltiples llamadas emergen algunas que suponen una colaboración más estrecha en su misma misión: los Ministerios Ordenados, la Vida Consagrada y la Vida Misionera; un privilegio que, en realidad, corresponde a una ilimitada medida de amor y de sacrificio en la plena donación de sí a Dios y a la Iglesia. ¿Cómo podremos agradecer dignamente al Señor la gran confianza que Él ha depositado en nosotros?

2.— Siempre me resultó motivo de gozo, celebrar la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones. Deseo participar de un modo

especial en la celebración de este año que es la **vigésima**. En efecto, veinte años han transcurrido desde que el querido y venerado Pontífice Pablo VI tuvo la inspiración de convocar a toda la Iglesia, con una "Jornada" especial, para meditar y rezar por las vocaciones especialmente consagradas a la causa del Evangelio. Muchas cosas alegres y otras menos alegres han ocurrido a lo largo de estos veinte años.

Tuvo lugar la feliz conclusión del Concilio Vaticano II, que tanto espacio dedicó a profundizar en la vocación y misión sacerdotal, religiosa y misionera a la luz viva de la Palabra de Dios y de la Tradición cristiana. El Concilio nos ha dejado en herencia un tesoro de doctrina que todo creyente tiene el derecho y el deber de conocer con exactitud, incluso para decidir con mayor lucidez la elección de su vida.

Durante estos años algunas Iglesias han sufrido, no sólo a causa de persecuciones externas, sino también debido a dificultades internas que han procurado a la Iglesia no leves sufrimientos provenientes de parte de aquellos mismos que deberían haberle ofrecido mayor apoyo.

Pero el Señor nos ha reservado también el consuelo de registrar en muchos lugares de la Iglesia el alba de una situación nueva, por el hecho de que son cada vez más numerosos los que responden a su llamada. Por aquel despertar alentador y por esa renovada generosidad damos gracias al Señor, que ha escuchado la oración de su Iglesia.

3.— Estos veinte años constituyen un período fecundo de experiencias espirituales y pastorales en lo que respecta a las vocaciones eclesiales. Mi Predecesor Pablo VI y yo mismo, constantemente y sobre todo en ocasión de estos Mensajes anuales, hemos querido insistir sobre algunos puntos capitales, que quisiera sintetizar aquí, aunque están bien presentes en vuestro ánimo:

— **Palabra de Dios** y vocaciones. Las vocaciones sacerdotales y consagradas existen en la Iglesia y para la Iglesia según el designio de Dios, que Él, en su amor, se ha dignado revelarnos. Apuntan, por tanto, a una misión específica que no se confunde con ningún otro ideal humano, por muy noble que sea. El Señor Jesús otorgue la gracia de conocer, de creer y de acoger, por la fuerza de su Palabra, estas llamadas, que pertenecen al misterio de su amor misericordioso.

— **Oración** y vocaciones. La Iglesia es un don de Dios para la salvación de la humanidad. También las vocaciones al servicio total de la Iglesia representan, por tanto, un don especial de Dios. Por ello, sólo a Él lo pedimos, porque Él sólo puede darlo. Lo impetramos con el corazón abierto al mundo entero, atentos al bien de todos los hombres. Recordad que el Señor Jesús nos ha invitado a rezar por las vocaciones, precisamente porque su corazón misericordioso veía el sufrimiento del

mundo: "Jesús, viendo a la muchedumbre se enterneció de compasión por ella, porque estaban fatigados y decaídos como ovejas sin pastor. **Entonces dijo** a los discípulos: "La mies es mucha, pero los obreros pocos; rogad, pues, al dueño de la mies que mande obreros a su mies" (Mt. 9,36-38).

— **Testimonio** y vocaciones. Os son familiares las palabras del Concilio: "El deber de fomentar las vocaciones sacerdotales —y esto vale para todas las vocaciones consagradas— afecta a toda la comunidad cristiana, la cual ha de procurarlas ante todo con una vida plenamente cristiana" (Optatum totius, 2). El Señor Jesús había hablado de la "tierra buena que dio fruto, donde el ciento, donde el sesenta, donde el treinta" (Mt. 13,8). Donde hay fe, oración, caridad, apostolado, vida cristiana, allí se multiplican los dones de Dios. Reflexionemos, Hermanos e Hijos, sobre nuestra grave responsabilidad.

— **Llamada personal** y vocaciones. Dios llama a quien quiere, por libre iniciativa de su amor. Pero quiere también, llamar mediante nuestras personas. Así quiere hacerlo el Señor Jesús. Fue Andrés quien condujo a Jesús a su hermano Pedro. Jesús llamó a Felipe, pero Felipe llamó a Nataniel (cf. J. 1,33 ss.). No debe existir ningún temor en proponer directamente a una persona joven, o menos joven, las llamadas del Señor. Es un acto de estima y de confianza. Puede ser un momento de luz y de gracia.

4.— Os invito, por tanto, a uniros a mi oración:

Señor Jesús, en este Año Santo, en el que revivimos el acontecimiento y el misterio de tu Sacrificio Redentor por la salvación de la humanidad, escucha nuestra invocación:

- mediante tu Espíritu, renueva tu Iglesia, para que pueda con creciente fecundidad ofrecer al mundo los frutos de tu Redención;
- mediante tu Espíritu, fortifica en sus santos propósitos a aquellos que han dedicado su vida a tu Iglesia: en el Presbiterado, en el Diaconado, en la Vida Religiosa, en los Institutos Misioneros o en las otras formas de Vida Consagrada; Tú, que los has llamado a tu servicio, hazlos perfectos cooperadores de tu obra de salvación;
- mediante tu Espíritu, multiplica las llamadas a tu servicio: Tú lees en los corazones y sabes que muchos están dispuestos a seguirte y a trabajar por Ti; da a muchos jóvenes, y menos jóvenes, la generosidad necesaria para acoger tu llamada, la fuerza

para aceptar las renunciaciones que ella exige, la alegría de llevar la cruz que supone su elección, como Tú la has llevado primero, con la certeza de la Resurrección.

Te rogamos, Señor Jesús, en unión de tu Santísima Madre María, que ha estado junto a Ti en la hora de tu Sacrificio Redentor; te rogamos por su intercesión, que muchos de nosotros, hoy también, tengamos el valor y la humildad, la fidelidad y el amor para responder "Sí", como Ella respondió cuando fue llamada a colaborar contigo en tu misión de salvación universal. Así sea.

5.— Confío esta nuestra oración a la misericordia de Dios, para que Él la acoja y la escuche. Nuestra confianza, respecto a esto, crece por razón del Año Santo, que celebramos como memorial de la Redención llevada a cabo por el Señor Jesús. A Él pido la abundancia de la gracia, mientras con gozo imparto la propiciatoria Bendición Apostólica a todos vosotros, venerados Hermanos en el Episcopado, a los Presbíteros, a los Religiosos, a las Religiosas y a todo el Pueblo de Dios, con particular referencia a cuantos están viviendo la propia formación en los Seminarios e Institutos Religiosos.

Desde el Vaticano, el 2 de febrero de 1983, fiesta de la Presentación del Señor en el Templo de Jerusalén, en el V año de mi Pontificado.

Juan Pablo P.P. II